

## יום השנה לטל – 27.8.2017

בשנה שחלפה, עברו עלינו ימים ולילות חסרי מרגוע והשאלה למה? חזרה ועלתה ללא הרף, למה? למה? ואין תשובה. אך ככל שגברו הגעגועים, צפו וחזרו הזיכרונות והבנו שזכינו לבן שכזה! לבן שאין כמותו.

טל נולד בסערת מלחמת ההתשה שליוותה את עמק הירדן לאחר מלחמת ששת הימים. ללידתו בפוריה הובל בג'יפ בדרך הלבנה בואכה תל קציר. וחזר ישר למקלט. הקושי בנשימה הוציא אותו החוצה לאוויר החופשי ומאז לא פסק לחפש אוויר נקי.

בשנות ילדותו המוקדמות היה מחכה ללילה ואז עם המיטה היה נוסע לאורכו ולרוחב של החדר כשהוא שר ומספר את קורותיו וחוויותיו באותו היום, לצהלת שומעיו באינטרקום. יחסו לבעלי חיים נתגלה בגיל צעיר מאוד. שובך יונים, מלונה לכלבים וחתולים. שם בילה שעות רבות. גם לחבריו גילה חיבה ורגישות עד שנחשב ל"מלך הטוב של הגן". אותה אחריות, חיבה ונאמנות גילה כלפי המשפחה כולה.

בגרותו הצטיינה ביכולתו להגדיר את רצונותיו ולהתעקש על מימושם. כבר בשנת בר המצווה דרש וכמובן קיבל, אוסף אמריקאי איתו יצא לעבודה בבקר, כמו גדול. דרכו זו הובילה אותו אל מחוץ לספסל הלימודים, אל האחו, שם הצטרף כאיש צוות לגידול הבקר לבשר.

בצבא התגייס לגדוד 13 גולני, שם נתגלו לו מטובי חבריו, תוך התערות מוחלטת באוכלוסייה המגוונת הזו. כמו הורים רבים ליוונו אותו מתחנה לתחנה שזו האחרונה הייתה במצפה רמון בקורס קצינים אליו התעקש לצאת וסיים בהצטיינות.

חזרתו הביתה עם תום הצבא הייתה טבעית לחלוטין. בהמשכה יצא למסע חו"ל עם יגאל לוטן. כשחזר החליט לצאת ללימודים וסגר את פער השנים החסרות מבית הספר.

הבנוס הגדול היה היכרותו עם מירי שהייתה מאז שותפה להקמת בית-משפחה לדוגמא במושב כנף שבגולן. את חתונתם תכנן וקיים בצורה שרק הוא יכול פה, על שפת המצוק. ושמחה כזאת לא נראתה מאז שמחת בית השואבה. את נשמתו נתן יחד עם מירי להבטחת עתידם ואושרם של גוני, גור ובתו האהובה אבישג. יחס לו זכתה גם יתר המשפחה.

את זמנו חילק טל בין הפרנסה ותפקידיו בצבא מהקו באילת לעבר שכם, הבקעה, רצועת עזה, הגליל, הגולן, לבנון, חברון והחרמון. מרגש לשמוע את סיפורם של חייליו ופקודיו על מנהיגותו המקצועית והאחריות אותה גילה בשירות המשותף.

אך יותר מכל זכינו לראותו מגדל ומעלה לתורה את גוני וגור ולשמוע את דרשת האב לבניו, אותה העביר בלי מליצות ובשפה נקייה, כשהוא מבהיר את ציפיותיו מהם. והראשונה לחיות את חייהם ביושר ובחריצות ובלב, שיהיו משמעותיים. ועכשיו כבר מותר לגלות שכאשר טל סיים את דרשתו לגור, שאל אותי גוני (הממזר) "סבא אתה בוכה?" לא עניתי לו, אך עיני זלגו דמעות מעצמן...

נוכל להמשיך ולהפליג ולהזכיר עוד ועוד חוויות וזיכרונות. בכל אלו זכינו, אך, מה שהפסדנו ובראש וראשונה טל. זה מה שנחסך ממנו ואת שיכול היה לחוות בהמשך חייו. ועתה, רק חצי הכוס המלאה בידינו, ועינינו פעם דומעות ופעם שוחקות.

ואז חוזרים ושואלים למה? למה? ואין תשובה.